

VÖLGYI Anna

lassú folyó

a vőlegényem megkért, hogy menjünk el egy termálfürdőbe, legyen, mondtam, ha megérkezünk, úgyis franciát tanulok a fűben

a szószedetet lapozgattam, vettem egy lángost, de kimaradt a desszert: a telefonomat a lassú folyóba ejtettem

hiába kaptam utána, elsodorta, a medencébe ugrottam

tehetetlenül közeledtem a csúszdához

több emelet hosszan siklottam lefelé, bőrömet vízinövények súrolták, nedves homlokomra szitakötőszárnyak tapadtak

a telefon a lépcsőnél lebegett, megkönnyebbülve mentem jégkrémért, amikor több és több képernyőfény vakított el, a büfét sem láttam, csak

fekete-fehér fényképeket a kézírásomról, a szavakat hiába jegyeztem fel rózsaszín tintával

megnyitották, itt egy törölközőn, ott egy matracon

helyesírási hibáimat ismételtették, amikor megunták, rámutattak, hogy hínár akadt a melltartóm pántjába, és odahívták a vőlegényemet: a gyűrűt is elejthetném, úgy mehet csak perfektül minden, ami francia

válaszul lepöcköltem egy hosszú rovarlábát a szempillámról

hattyútoll és kantilénák

meleg van, mint egy fóliasátorban, a szökőkút habzó tükrén lebegve kikerülöm a hattyút, mégis az oldalamba csíp

megrúgom, megtépem a szárnyát, csapkodni kezd, és a pampafüvek fölé emelkedve elhullajt egy tollat

közelebb úszom, kiemelem a habból, megszagolom, a fülcimpám mögé csúsztatva megvárom a naplementét

a víz bordóvörösre sötétül, az égbolt vászna elfeketedik

hullámos fürtű, árnyas fűzfalombok alatt sétálok haza, klórszagom van, a lengőbordám alól élénkpiros cseppek buggyannak elő

végigsimítok a toll pehelysugaraival a csípőmön, hegyét a sebbe mártom

így folynak füzetem lapjainak margói közé olcsó sorok, kantilénák

ponyvairodalommal temetkezem madártetem hiányában